

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
VRHOVNI SUD  
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE  
Broj: 10 0 K 002306 19 Kžk  
Sarajevo, 19.04.2019. godine

## U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudaca Ismete Mujanović kao predsjednice vijeća, Slavka Pavlovića i Sonje Radošević kao članova vijeća, uz sudjelovanje Mevlide Šeta kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog I.Č., zbog kaznenog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. stavak 1. preuzetog Kaznenog zakona SFRJ, a po optužnici Kantonalnog tužiteljstva Kantona 10 Livno broj T10 0 KTRZ 0000132 12 2 od 25.04.2016. godine, koja je izmijenjena na glavnom pretresu od 25.04.2016. godine, nakon pretresa održanog dana 15.04.2019. godine u prisutnosti federalnog tužitelja M.H., optuženog I.Č. i njegove braniteljice B.P., odvjetnice iz N.T., donio je i dana 19.04.2019. godine javno objavio

## P R E S U D U

Optuženi:

I.Č. zv. "P.", sin V. i majke A. rođen ... godine u selu G.O., općina K., s prebivalištem u NJ., ..., Hrvat, državljinin BiH, JMBG ..., pismen, sa završenom SSS, zaposlen kao grobar kod privatnog poduzetnika, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, vojnu obvezu regulirao u S.P., R.S. od 1983. na 1984. godinu, bez čina i odličja, srednjeg imovnog stanja, ranije neosuđivan,

## K R I V J E

što je:

Dana ----. godine, u jutarnjim satima, na lokaciji zv. „S.“, u blizini mjesta Š., općina T., u vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, između HVO, u čijem sastavu je bila i „K. bojna“, s jedne strane i srpskih oružanih snaga, koje su u to vrijeme činile jedinice JNA i TO općine K., u čijem sastavu se nalazilo srpsko stanovništvo, kao pripadnik K. bojne, suprotno odredbi iz članka 3. stavka 1 točka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, prilikom sprovođenja kolone zarobljenih pripadnika Teritorijalne odbrane i civila srpske nacionalnosti iz Tvornice tekstila „K.“ (TTK) iz K. u Š., ubio civila Ž.Ž., koji je, nakon pokušaja bijega i pucanja od strane NN osoba koje su sprovodile kolonu, ranjen u desnu potkoljenicu, ležao na zemlji, udaljen od ceste, na desnu stranu, 10-15 metara, tako što je prišao ranjenom Ž.Ž., pa je u namjeri da ga liši života iz

poluautomatske puške sa udaljenosti od oko 1 metar ispucao jedan hitac u glavu oštećenog uslijed čega je nastupila smrt,

čime je učinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. stavak 1. preuzetog Kaznenog zakona SFRJ,

pa ga sud, uz primjenu navedene zakonske odredbe i primjenom članka 41. stavak 1. preuzetog Kaznenog zakona SFRJ,

## **O S U D U J E**

### **NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 6 (ŠEST) GODINA**

Temeljem članka 50. stavak 1. preuzetog Kaznenog zakona SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom se ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru od 11.10.2013. godine do 14.10.2013. godine.

Temeljem članka 212. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine obitelj oštećenog Ž.Ž., se upućuju da imovinsko pravni zahtjev ostvaruju u parničnom postupku.

Temeljem članka 202. stavak 4. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, optuženi se oslobađa u cjelini dužnosti da naknadi troškove kaznenog postupka, pa troškovi koji se odnose na prvostupanjski postupak i postupak odlučivanja o žalbama protiv prvostupanjske presude padaju na teret proračunskih sredstava prvostupanjskog suda, dok ostali troškovi kaznenog postupka koji se odnose na pretres pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine padaju na teret proračunskih sredstava tog suda.

## **O b r a z l o ž e n j e**

Optužnicom Kantonalnog tužiteljstva Kantona 10 Livno broj T10 0 KTRZ 0000132 12 2 od 25.04.2016. godine koja je izmijenjena na glavnom pretresu od 26.04.2016. godine, optuženom I.Č. stavljeno je na teret kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. stavak 1. preuzetog Kaznenog zakona SFRJ (KZ SFRJ).

Presudom Kantonalnog suda u Livnu broj 10 0 K 002306 16 K od 28.4.2016.godine optuženi I.Č. je na temelju članka 299. točka c) Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), oslobođen od optužbe da je učinio kazneno Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. stavak 1. KZ SFRJ. Istom presudom odlučeno je da troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava, dok su oštećeni sa imovinsko pravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ovog suda) broj 10 0 K 002306 16 Kž od 24.08.2017. godine uvažena je žalba kantonalne tužiteljice u L. (kantonalna tužiteljica), pa je presuda Kantonalnog suda u Livnu broj 10 0 K 002306 16 K od 28.4.2016.godine ukinuta i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Nakon ponovnog suđenja, presudom Kantonalnog suda u Livnu broj 10 0 K 002306 18 K 2 od 28.3.2018.godine optuženi I.Č. je na temelju članka 299. točka c) ZKP FBiH, oslobođen od optužbe da je učinio kazneno Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. stavak 1. KZ SFRJ. Istom presudom odlučeno je da troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava, dok su oštećeni sa imovinsko pravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 10 0 K 002306 18 Kž 2 od 29.11.2018.godine uvažena je žalba kantonalne tužiteljice, ukinuta je presuda Kantonalnog suda u Livnu broj 10 0 K 002306 18 K 2 od 28.03.2018. godine i u ovom predmetu određeno održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine.

Na pretresu održanom pred ovim sudom, na osnovu članka 332. stavak 2. ZKP FBiH, preuzeti su dokazi izvedeni na glavnom pretresu tijekom prvostupanjskog postupka, pa su sa zapisnika o glavnom pretresu pročitani iskazi svjedoka J.M., P.R. i D.S. od 03.03.2016. godine, N.S., Z.P., L.L. sa zapisnika od 01.04.2016. godine, S.Ž., C.Ž., I.R., V.B. i A.T. sa zapisnika od 05.02.2016. godine, te iskaz vještaka Ž.K. sa zapisnika od 04.03.2016. godine kao i materijalni dokazi: Zapisnik o obavljanju ekshumacije MUP-a Kantona 10 Uprave policije ... broj: ... od .... godine sa foto dokumentacijom broj: 18/14, nalaz i mišljenje vještaka dr. Ž.K. o uzroku smrti Ž.Ž., dopis ministarstvo.... Sektor .... broj: .... od ..... godine, dopis Ministarstva.... Sektor .... broj: .... od ..... godine i izvještaj PU K. iz kaznene evidencije za optuženog I.Č. broj: .... od ..... godine. Pročitani su iskazi svjedoka iz istrage kao dokazi i korišteni samo oni dijelovi tih iskaza u odnosu na koje su svjedoci različito iskazivali i koji su im predočavani na glavnom pretresu kao i dio iskaza tada osumnjičenog I.Č. sačinjen u Kantonalnom tužiteljstvu Kantona 10 dana ..... godine u prisutnosti branitelja, u odnosu na koji je sada optuženi odstupio u iskazu na glavnom pretresu. Dijelovi iskaza svjedoka iz istrage koji nisu predočavani na glavnom pretresu, nisu korišteni u ovom postupku. Preuzeti su iskazi svjedoka A.Č. i D.Č. sa zapisnika o glavnom pretresu od 01.04.2016. godine i iskaz optuženog I.Č. ispitanog u svojstvu svjedoka sa zapisnika o glavnom pretresu od 25.04.2016. godine.

Stranke i branitelji nisu stavili primjedbe na preuzete dokaze, niti su predložili izvođenje novih dokaza, odnosno, neposredno izvođenje ranije izvedenih dokaza u toku pretresa pred ovim sudom.

Ovaj sud je u smislu odredbe članka 296. stavak 2. ZKP FBiH, cijenio preuzete i pročitane dokaze izvedene pred prvostupanjskim sudom koji su naprijed navedeni, kako pojedinačno tako i u međusobnoj vezi, rukovodeći se načelom slobodne ocjene dokaza, pa je na temelju takve ocjene odlučio kao u izreci ove presude, iz sljedećih razloga:

Najprije, ovaj sud nalazi utvrđenim da je u inkriminirano vrijeme dana ..... godine kada je učinjena radnja za koju je optuženi I.Č. oglašen krivim ovom presudom, u Bosni i Hercegovini postojao oružani sukob pa i na području općina K. i T. Notorna je činjenica da je Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine proglasilo ratno stanje u Bosni i Hercegovini dana 20.06.1992. godine („Službeni list Bosne i Hercegovine“ broj 7/92). Međutim, oružani sukobi u Bosni i Hercegovini, pa i na području općina K. i T. počeli su i znatno prije zvaničnog proglašenja ratnog stanja u Bosni i Hercegovini između HVO, u čijem sastavu je bila i „K. bojna“, s jedne strane i srpskih oružanih snaga koje su u to vrijeme činile jedinice JNA i TO Općine K. u čijim sastavu se nalazilo srpsko stanovništvo. Dokazi izvedeni tijekom ovog postupka, a, prije svega, iskazi svjedoka Z.P., L.L., N.S., P.R. i D.S., J.M., V.B., I.R., A.T., A.Č. i D.Č., pa i iskaz optuženog kao svjedoka I.Č. ukazuju da je granatiranje K. počelo dana 03.04.1992. godine, a da su S. koji su sprovedeni u koloni od K. prema Š., zarobljeni dana 06.04.1992. godine. Na postojanje oružanog sukoba na području Općine K. ukazuje i dio iskaza svjedoka S.Ž. na glavnom pretresu da je sa majkom i dvije sestre otišao u S. već ..... godine, te iskaz svjedoka L.L. da su se stanovnici hrvatske i srpske nacionalnosti već ranije počeli organizirati na području općine K., da je bilo granatiranja između D. i M. i iz L., kada je i on mobiliziran, dobio naoružanje i raspoređen na određenu lokaciju. Navedene činjenice nisu bile sporne među strankama.

Da je optuženi I.Č., sudjelovao u pratnji kolone zarobljenih S. dana .... godine na način kako je to navedeno u činjeničnom opisu djela u izreci ove presude, kao vojnik ... snaga, kao naoružani pripadnik voda „O.“ i jedinice „K. bojna“ u sastavu HVO utvrđeno je na temelju suglasnih iskaza svjedoka Z.P., L.L., N.S., P.R., D.S., J.M., V.B., I.R., A.T., A.Č. i D.Č., pa i na temelju iskaza svjedoka-optuženog I.Č.. Svi su oni, naime, u svojim iskazima naveli da je jedan od vojnika koji je pratio kolonu tog dana bio optuženi I.Č. Na temelju podataka Sektora .... broj: ... od ..... godine, proizlazi da je optuženi bio evidentiran u jediničnom vojnom kartonu kao I.Č. sin V. rođen ... godine u K., JMBG ..., u periodu od ... godine do ..... godine i u periodu od ..... godine, do ..... godine, kao i na popisu navedenih vojnih formacija sa istim osobnim podacima u evidenciji na PP-1 obrascu, te u matičnoj knjizi vojnih obveznika za godišta od ..... Tvrdnja optuženog da je on I. a ne I 2 kako je navedeno u evidenciji nije od značaja jer su svi identifikacijski osobni podaci optuženog koje je iznio na glavnom pretresu identični sa onim podacima navedenim u vojnoj evidenciji, a nije od značaja ni navod optuženog da je vojnoj jedinici pristupio u ... mjesecu .... godine jer optuženi time ne dovodi u pitanje vjerodostojnost ostalih podataka iz vojne evidencije, niti činjenicu da je u kritično vrijeme kao pripadnik HVO dana .... godine sudjelovao u sprovođenju navedene grupe od oko 60 zarobljenih S. iz K. u pravcu Š. na području općine T. Navedene činjenice nisu ni bile sporne među strankama.

Ovaj sud nalazi utvrđenim i da je oštećeni Ž.Ž., koji je zarobljen dana .... godine u svojoj kući bio zarobljena civilna osoba, s obzirom da prema izvedenim dokazima, isti nije bio pripadnik niti jedne od strana u sukobu i u vrijeme predmetnog događaja, nije bio uniformiran niti naoružan, pa je prema tome, oštećeni, s obzirom na takav status, uživao zaštitu prema odredbama Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine. Ove okolnosti sud je utvrdio na temelju suglasnih iskaza svjedoka Z.P., N.S., P.R., D.S. i J.M., te na temelju iskaza Ž. sina S.Ž. koji je izjavio na glavnom pretresu da je sa majkom i dvije sestre otišao u S. dana .... godine, te da mu je poznato da mu otac do njihovog odlaska nije zadužio bilo kakvo oružje, kao i na temelju iskaza svjedoka L.L. koji

je naveo da Ž. nije bio mobiliziran nego je bio civil, a da je on bio mobiliziran i raspoređen u Ž. kući gdje su oba zarobljeni. Naime, njihovi iskaza, u odnosu na navedenu okolnosti nisu dovedeni u pitanje bilo kojim drugim izvedenim dokazima niti je ova činjenica bila sporna među strankama.

Dalje, u toku ovog kaznenog postupka nije bila sporna ni činjenica da je dana ..... godine prilikom sprovođenja kolone zarobljenih pripadnika teritorijalne odbrane i civila srpske nacionalnosti iz Tvornice tekstila „K.“ (TTK), iz K. u Š. jedan od civila Ž.Ž. se samoinicijativno izdvojio iz kolone radi pokušaja bijega i da je nakon poziva da stane, što nije učinio bio ranjen od nepoznatih osoba koje su sprovodile kolonu te ležao na zemlji na udaljenosti od oko 15 metara od kolone. Nije sporno niti da je optuženi I.Č. nakon što je Ž.Ž. ranjen, došao u njegovu blizinu, te da je nakon kraćeg vremena optuženi iz poluautomatske puške ispalio jedan hitac.

One činjenice koje su među strankama bile sporne, i koje je ovaj sud utvrđivao temeljem savjesne i brižljive ocjene izvedenih dokaza, kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi, odnose se na suprotstavljene teze odbrane i optužbe o okolnosti da li je optuženi ispalio iz poluautomatske puške jedan hitac u glavu oštećenog ili je taj hitac ispalio u zrak.

Prema tvrdnjama optužbe optuženi I.Č. je pucao jednim hicem iz automatske puške u glavu oštećenog, tako da je njegova smrt nasilna i nastupila uslijed djelovanja projektila iz vatrenog oružja - automatske puške.

Kada je u pitanju odbrana optuženog I.Č., ona se gradi na tvrdnji da on nije pucao uopće u oštećenog Ž.Ž.. S tim u vezi, odbrana se oslanja na izjavu optuženog danu u istrazi i na glavnom pretresu pred prvostupanjskim sudom, prema kojoj je optuženi kada se okrenuo od oštećenog, ispalio jedan metak u zrak prilikom povratka u kolonu, a poriče da je ispalio metak u njegovom pravcu odnosno u njegovu glavu.

Po nalaženju ovog suda, teza obrane nije prihvatljiva, što je ovaj sud zaključio pažljivom ocjenom izvedenih dokaza iz kojih proizlazi da je optuženi počinio navedene kaznenopravne radnje za koje se tereti. S tim u vezi, ovaj sud je pažljivo analizirao izvedene dokaze i utvrdio sljedeće:

Da je optuženi I.Č. dana ..... godine, u jutarnjim satima, na lokaciji zv. „S.“, u blizini mjesta Š., općina T., prilikom sprovođenja kolone zarobljenih pripadnika TO i civila .... ubio civila Ž.Ž., koji je, nakon pokušaja bijega i pucanja od strane NN osoba koje su sprovodile kolonu, ranjen u desnu potkoljenicu, ležao na zemlji, udaljen od ceste, na desnu stranu, 10-15 metara, tako što je prišao ranjenom Ž.Ž., pa je u namjeri da ga liši života iz poluautomatske puške sa udaljenosti od oko 1 metar ispucao jedan hitac u glavu oštećenog uslijed čega je nastupila smrt, ovaj sud je utvrdio na temelju iskaza svjedoka koji su bilo sprovođeni u koloni oštećenih, te na temelju drugih dokaza kojima su ti iskazi potkrijepljeni, a prvenstveno na temelju iskaza svjedoka L.L.

Naime, svjedok L.L. je na glavnom pretresu pred prvostupanjskim sudom izjavio da je bio zaposlen u prije rata u Općini K. i sjeća se da su se prije ovog događaja stanovnici hrvatske i srpske nacionalnosti počeli organizirati jer je sukob faktički „visio“ u zraku i tada je jedina

vojna sila bila teritorijalna obrana a sve ostale jedinice su bile nelegalne jer je nezavisnost BiH proglašena 1. marta a jedinice JNA se povukle iz BiH u maju mjesecu. U to vrijeme žene i djeca su već napustili kuće, a sjeća se da je 3. aprila počelo granatiranje između M. i D. (T.) i tada je i on bio mobiliziran u TO K. kada su zadužili opremu i naoružanje i imali su komandu a on je zarobljen 6. aprila popodne u kući Ž.Ž. kada su obojica zarobljeni, a Ž. nije bio mobiliziran nego je bio civil a oni su ostali bili raspoređeni u kućama tako da je svjedok bio raspoređen u Ž. kući. Sjeća se da je izašao iz kuće i predao se, a odatle su odvedeni u tvornicu „K.“ svi koji su zarobljeni a potom je njih oko 50 do 60 zarobljenika upućeno prema Š., pratila ih je grupa vojnika iz O. i sve ih je znao iz viđenja, svi su bili naoružani i u maskirnim uniformama a poznao je i optuženog iz viđenja iz grada najviše po tome što je volio igrati na karte. Po njegovoj procjeni pola ljudi u koloni su bili civili. U koloni je on bio negdje oko sredine a oštećeni ispred njega tu blizu. On nije vidio kada se Ž. odvojio nego je vidio u strani udaljeno oko 10 metara kada su vojnici zapucali i istovremeno je više njih krenulo prema njemu. U toj pucnjavi je oštećeni pao, pa su ovi stali, samo je I.Č. otišao do njega, čuo je da optuženi govori oštećenom više puta ustani, vidio je da je oštećeni pokušao da ustane, da se uhvati za neko drvo, žbun, a nije čuo da je išta odgovorio optuženom, da bi potom čuo da je netko otraga rekao „Pucaj“, pa je optuženi uzeo pušku, opalio, ubio ga. Da on ne zna da li ga je pogodio u glavu, vrat, te je potom kolona nastavila sa pokretom. Pored toga, svjedok je izjavio da su svi stajali i događaj gledali i vidjeli ono što je on vidio i svi su prilikom razmjene govorili ono što on govori na glavnom pretresu. Unakrsno upitan na glavnom pretresu da li je vidio gdje je metak pogodio Ž. svjedok je objasnio da nije vidio metak, ali je vidio da optuženi puca.

Iskaz ovog svjedoka kao očevidca, sud je prihvatio u cijelosti istinitim, jer ovaj iskaz ne ostavlja uopće dvojbu u pogledu činjenice da je optuženi ispalio jedan hitac u Ž. i da je to uradio nakon što je čuo iz kolone riječi „Pucaj“. To što u navedenim okolnostima kada je svjedok udaljen oko 10 metara i kada oštećeni leži na zemlji svjedok nije vidio gdje je metak pogodio ne dovodi u pitanje istinitost njegovog iskaza. Navod ovog svjedoka u direktnom ispitivanju da ne zna da li ga je optuženi pogodio u glavu, vrat, sud cijeni u kontekstu prethodnih navoda svjedoka kada je izjavio da je optuženi uzeo pušku, opalio, ubio ga iz čega se zaključuje da je svjedok opisao da ga je na taj način ubio, a nikako se to ne može shvatiti kao njegova izjava da optuženi nije ubio oštećenog. Kada se ovakvo objašnjene svjedoka L.L. dovede u vezu sa jasnom i nedvosmislenom izjavom ovog svjedoka u istrazi da je vidio kako je optuženi iz poluautomatske puške „papovke“ ispucao jedan hitac u Ž. koje izjave u suštini imaju isti smisao, jedino prihvatljivo je za sud da iskaz ovog svjedoka istinit i vjerodostojan i da iz njega proizlazi da je svjedok vidio da je optuženi ispalio hitac u oštećenog Ž. Na vjerodostojnost iskaza svjedoka L.L. ukazuje i dio iskaza ovog svjedoka u kojem je posebno naglasio da ti ljudi koji su ih pratili su bili općenito fer, a njemu, S.B. i još nekim zarobljenicima koji su bili bosni dopustili da pred jednom kućom uzmu čizme i drugu obuću i da se obuku. Očito je, dakle, da ovaj svjedok nije iskazao spremnost da lažno tereti ni optuženog I.Č. osim onoga što je vidio i čuo. Na vjerodostojnost njegovog iskaza upućuju i dijelovi iskaza u kojima je on kada nije bio siguran u postojanje određene okolnosti izjavljivao da neće reći ono što nije vidio ili čuo.

Iskaz svjedoka L.L. potkrijepljen je i iskazima drugih svjedoka. Tako je svjedok Z.P. na glavnom pretresu pred prvostupanjnskim sudom izjavio da je bio u kritično vrijeme sveštenik pravoslavni u K., a da je oružani sukob na području općine K. počeo dana 3.aprila 1992.

godine oko 04,00 sati ujutro rafalima i granatiranjem. On je zarobljen 6. aprila popodne u jednoj kafani u K. a sjeća se da se na raskrsnici u gradu nalazio jedan tenk. Prvo su bili malo ispitivani a poslije odvedeni oko ponoći u Tvornicu tekstila „K.“. Tu je bilo više zarobljenih iz drugih grupa a u toj prvoj grupi je bio Ž.Ž., i koliko se sjeća, bio je u uniformi a imao je i neki džemper a preko vojnu jaknu koja nije maskirna uniforma. Navodi da je davao iskaz u tužiteljstvu u S. pa mu se predočava da se u tom iskazu nije sjetio tog dijela vojne uniforme pa ovom prilikom objašnjava da je on jedini bio u civilnoj odjeći a svi ostali su imale nešto kombinirano. U toj tvornici su se zadržali oko dva do tri sata, a oko četiri sata ujutro svi su zarobljeni popisani i nakon toga krenuli po naređenju da izlaze iz tvornice pa su krenuli u koloni pješice. Sjeća se da je on tada bio bos. Ne sjeća se koje su ih osobe sprovodile ali su te osobe bile naoružane puškama i svi su bili u maskirnim uniformama pa se ne može izjasniti o točnom broju, ali misli da ih je bilo između osam i deset tako da su pratili kolonu od prilike po njih četiri – pet sa svake strane. Sjeća se da je bio pred kraj kolone i svega dva ili četiri čovjeka iza njega. Kolona je često zaustavljana a prolazili su kamioni i auti i kada se već svanulo vidio je dosta stoke a u jednom momentu je Ž.Ž. pitao kuda nas to vode, a jedan iz pratnje je rekao da nas vode u jame što su iskopane prošle godine u B. polju i tog momenta je Ž. podigao ruke i izgubio kontrolu, sa puta potrčao laganom uzbrdicom kada su ovi iz pratnje više puta govorili „stoj, pucat ću“, a pošto on nije stao opalio je jedan ili dva rafala pa je on vidio da je Ž. ranjen jer je pao na zemlju na od prilike 15 metara od puta, odnosno od mjesta gdje se on nalazio nakon čega ga je sustigao jedan vojnik uperio pušku i govorio mu da ustane i da se priključi koloni, a on je govorio da ne može i sjeća se da je ležao na podlaktici i nije mogao da ustane. Nakon toga su oni produžili 20-tak metara misli da su prošli i taj je vojnik rekao: „Evo ga neće da ustane“, pa je pitao šta će s njim, a čulo se potom „Znaš šta ćeš uraditi“ nakon čega se čuo jedan pucanj i najvjerojatnije je u glavu pogoden da bi se taj vojnik vratio i priključio koloni. Svjedok navodi da je vidio vojnika koji je pucao u Ž. više s leđa a vidio bi ga možda i bolje da ga je interesiralo. U trenutku pucanja taj vojnik je bio udaljen jedno dva metra od oštećenog Ž. i svjedok ponavlja da je čuo glas kako taj pita „Šta ćemo, sad neće, ne može da se uključi u kolonu“ a da je neko rekao „Znaš šta ćeš, ubij ga“.

Potom svjedok navodi da je taj čovjek najvjerojatnije pucao u glavu ali on to nije vidio jer je bio okrenut leđima pa objašnjava da je Ž. trčao polu desno i tada je bio ranjen i vidio je kako leži kao i čovjeka koji je držao uperenu pušku u njega i komandirao da ustane a ovaj je stajao metar do dva od njega kada se kolona nastavlja kretati kada je on već bio u vidokrugu zaklonjen nekim žbunom i kada su prošli najvjerojatnije možda dvadesetak metara tad je čuo da ovaj govori šta ćemo s njim, potom navodi da ga je najvjerojatnije u glavu pogodio i da ga neće pogoditi u noge da čovjek bude mrtav. Svjedoku je predočen dio iskaza iz istrage u kojem je naveo da je vidio da je ta osoba prišla Ž. i iz puške sa udaljenosti od jednog metra ispalio jedan hitac u glavu Ž. a na što svjedok odgovara „ Da, da, da. Dobro je, to je tačno nema šta reći“. Ovim odgovorom svjedok je ustvari potvrdio da je optuženi sa metar dva pucao u oštećenog i pored toga objasnio da tada u blizini Ž. i ovog čovjeka nije bio nitko drugi, pa taj dio iskaza ovog svjedoka sud prihvata istinitim i vjerodostojnim. Pored toga svjedok je izjavio da mu nije poznato ime te osobe koja je pucala, a naknadno je razgovarao s ljudima pa su zaključili da se radi o vojnicima iz O. i da je ta osoba iz O., a ime mu nije zapamtio.

Prilikom unakrsnog ispitivanja od strane obrane optuženog svjedok je potom izjavio da je posljednji put vidio kako vojnik drži uperenu pušku u Ž. koji je na zemlji i da mu govori da ustane, da je govorio da se Ž. ne može ustati i pitao je što će s njim i da je tada bio okrenut leđima koloni, te potom izjavljuje kako kolona prolazi da sve manje vidi od jednog žbuna i zato daljnje detalje nije mogao vidjeti. Ovaj dio iskaza svjedoka Z.P. sud nije prihvatio istinitim. Naime, tim objašnjenjem svjedok P. stvorio je na glavnom pretresu privid da nije točno vidio trenutak kada je optuženi ispalio hitac iz puške, navodeći da je u tom trenutku upravo dok se kretao zaklonjen od strane jednog žbuna. Ovaj dio iskaza svjedoka sud nije prihvatio istinitim. Prije svega u dijelu direktnog ispitivanja svjedok je objasnio da je vidio kako je optuženi ispalio hitac u oštećenog, potvrđujući svoje navode o tome sa zapisnika iz istrage. Međutim, taj dio njegovog iskaza da se kolona kretala je suprotan iskazu svjedoka N.S., D.S., J.M., P.R., L.L. i I.B., čije je iskaze sud prihvatio u odnosu na tu činjenicu, a koji su bili izričiti u tome da se kolona odmah zaustavila i nije se kretala, opisali način njihovog ponašanja dok je kolona bila u zastoju te se nastavila kretati tek nakon što je optuženi došao sa mjesta gdje se nalazio oštećeni u kolonu i pri tome glasno rekao da je oštećenog ubio da mu skрати muke kako je u svom iskazu naveo svjedok N.S. Ove činjenice ne osporava ni optuženi u svom iskazu navodeći da je kolona krenula tek kada je on sišao do kolone.

Vjerodostojnost iskaza svjedoka L.L. i Z.P., odbrana je pokušala dovesti u pitanje pozivajući se na navode svjedoka-optuženog I.Č. da je on poznao oštećenog Ž.Ž., koji je radio u poduzeću do njegovog kao stražar pa su ponekad i kavu pili, te navode svjedoka A.Č. i D.Č. o dobrim odnosima optuženog i oštećenog prije rata, pri čemu je odbrana nastojala uvjeriti sud da su to bili razlozi da optuženi nije ispalio hitac u glavu oštećenog konkretne prilike. Međutim, po ocjeni ovog suda, ti navodi odbrane nisu doveli u pitanje iskaze navedenih svjedoka. Naime, iz zapisnika o saslušanju svjedoka-optuženog i svjedoka A.Č. i D.Č. zaista proizlazi da je postojalo poznanstvo optuženog i oštećenog. Po mišljenju ovog suda, navedeno poznanstvo optuženog i oštećenog prije oružanog sukoba, koje po iskazima svjedoka nije bilo naročito intenzivno, u novim okolnostima oružanih sukoba između suprostavljenih strana kojima pripadaju optuženi i oštećeni, ne može biti osnova za zaključak da iz tih razloga optuženi nije ispalio hitac u oštećenog u navedenim okolnostima na licu mjesta i da bi zbog toga bili dovedeni u sumnju iskazi svjedoka P. i L.

Vjerodostojnost iskaza svjedoka L.L. i Z.P., odbrana je pokušala dovesti u pitanje ukazivanjem na razlike o pojedinim okolnostima o kojima su se ovi svjedoci izjašnjavali, te na razlike u iskazima ovih svjedoka danim tijekom istrage i na glavnom pretresu. Međutim, ranije prilikom ocjene iskaza ovih svjedoka u ovoj presudi, sud je dao ocjenu iskaza tih svjedoka iz istrage i na glavnom pretresu i izveo zaključak o istinitosti njihovih iskaza u pogledu činjenice da je optuženi ispalio hitac iz automatske puške u oštećenog, tako da po mišljenju ovog suda, pojedine okolnosti koje nisu podudarne u iskazima svjedoka nisu od presudnog značaja za ocjenu vjerodostojnosti cjelokupnih iskaza svjedoka P. i L. u pogledu utvrđenja relevantnih činjenica sadržanih u činjeničnom opisu kaznenog djela za koje je optuženi ovom presudom oglašen krivim.

Iskaze navedenih svjedoka potkrijepio je svojim iskazom svjedok N.S. kao jedan od zarobljenika iz kolone, koji je izjavio da se kretao pri kraju kolone i da je čuo, ali da nije vidio, da je iz prednjeg dijela kolone netko povikao „Pobježe“, nakon čega je otvorena vatra rafalna iz automatskog oružja, kada su svi koji su se kretali ostali kao ukopani, te potom da



je čuo jauk, a nakon toga je vidio leđima okrenutog čovjeka iz prednjeg dijela kolone, kako ode tamo gdje je pao taj ranjeni ali on nije vidio to mjesto, potom se čuo jedan pucanj, a nakon toga je ta osoba kada se vraćala rekla "Ubio sam da se ne pati" ( strana 11. zapisnika sa glavnog pretresa od 01.04.2016. godine) i tada je prepoznao optuženog I.Č. kojeg je poznavao kao mlađu osobu iz viđenja, nakon čega su se nastavili kretati. Ovaj dio iskaza svjedoka sa glavnog pretresa sud je prihvatio istinitim, a taj dio iskaza potvrdio je i optuženi u svom iskazu upravo navodeći te riječi koje je iskazao i ovaj svjedok, pa sud nema nikakvog razloga ne prihvatiti istinitim ono što je ovaj svjedok čuo. Ove riječi su izgovorene na licu mjesta, a to što optuženi tim riječima daje drugo značenje u svom iskazu, ne dovodi u pitanje činjenicu da je svjedok istinito iskazao ono što je čuo. Međutim, dio iskaza ovog svjedoka koji je u daljem tijeku direktnog ispitivanja, kada je tužitelj zatražio da svjedok ponovi što je čuo i vidio kada se optuženi vratio, kada je izjavio „ E on je, on je ja se dobro sjećam ili rekao trebao sam ga ubiti da se ne pati ili ubio sam ga da se ne pati sad to dvoje se baš dobro ne sjećam šta“ ovaj sud nije prihvatio istinitim, jer je taj dio iskaza svjedoka suprotan navodima optuženog u njegovom iskazu, a suprotan je i navodima ovog svjedoka u iskazu iz istrage kojom prilikom je izjavio da se sjeća kada se I.Č. vratio u kolonu rekao nešto u smislu "Ubio sam da se ne pati", što se uopće ne može protumačiti da znači da ga je trebao ubiti da se ne pati. Da je optuženi I.Č. kada se nakon pucnja vratio u kolonu rekao „Gotovo je“ i krenuli dalje proizlazi iz iskaza svjedoka S.Ž. koji je naveo da mu je to ispričao svjedok Z.P. objašnjavajući mu kako mu je otac poginuo.

Iz iskaza svjedoka P.R. danog na glavnom pretresu proizlazi da je imao uniformu teritorijalne obrane koju nije koristio, a zadužio je i poluautomatsku pušku. Zarobljen je u obiteljskoj kući odakle je odveden TTK. Osim njega u tvornici se nalazilo, prema njegovoj procjeni, još 40-50 zarobljenika, a čuvala ih je straža koju su činili pretežno mještani. Poznavao je Ž. i optuženog Č. jer su bili susjedi. Prilikom dolaska kolone do S. vidio je da se oštećeni izdvojio, bio je u njegovoj blizini, išao je dužim korakom nije trčao a bila je mala čistina i malo žbunja, čula se galama da govore stoj pucat ćemo, potom se čuo rafal i on je pao. Poslije toga kako navodi "Čuo sam, rečeno je, poslat je optuženi sa mjesta gdje se nalazio da vidi kakvo je stanje je li oštećeni u pokretu i može li ići", pa je čuo priču i da netko reče „Ako nemere, ako krvari dodaj mu još jedan metak“. Vidio je I.Č. kako je otišao prema Ž. da izvrši naredbu. On nije dobro vidio mjesto gdje je ležao Ž.Ž. ali je vidio da se mrda, vidio je optuženog da nosi pušku na gotovs, a poslije se čuo jedan pucanj. Svjedoku je braniteljica predočila da u istrazi nije rekao da je vidio mjesto gdje je oštećeni pao pa svjedok objašnjava da je točno ovo što govori na glavnom pretresu, a da je u istrazi izjavio da nije vidio od žbunja, a da je tada mislio da nije vidio čitavo tijelo oštećenog od nekog žbunja kada je ležao.

Iz iskaza svjedoka D.S. sa glavnog pretresa proizlazi da je bio pripadnik teritorijalne obrane. Zarobljen je u B. selu odakle je prebačen u O. a zatim u menzu poduzeća „K.“. Potvrdio je da među vojnicima koji su ih pratili bio i optuženi te da su prema zarobljenima bili korektni cijelo vrijeme. Svjedok se u koloni nalazio u prednjem dijelu kao i Ž. neposredno iza njega. Došli su nadomak Š. kada je Ž. počeo tiho govoriti da će ih sigurno pobiti. Svjedok tvrdi da je Ž. bio prepadnut i uplašen te je negdje oko „B. kafane“ počeo bježati. U jednom je momentu je čuo da govore stražari „Vrati se pucati ćemo“, potom se čula paljba rafalna, tada je pogledao i vidio da se izmakao oštećeni izvan kolone 15 metara udesno, i da je pao to je vidio ali nije vidio u što je pogođen. Dalje navodi da je na čelu kolone bio A.Č. i vidio je gestikulaciju A.Č. kako je glavom pokazao I.Č. da ide u tom pravcu oštećenog i vidio je kada

je I.Č. otišao i potom se ubrzo čuo jedan pucanj i najvjerojatnije ga je ubio, nije najvjerojatnije nego ga je sigurno ubio, pošto je on ostao tu gore ležati, jer je vidio samo dio njega ali ne cijelo tijelo, a kasnije je razmijenjen mrtav. Svjedok je kategoričan u tome da nije gledao kada je I.Č. pucao jer ne može gledati ni kada se životinja kolje ili ubija, a da je gledao u tom pravcu navodi da bi sigurno vidio to. Svjedoku je braniteljica optuženog prilikom unakrsnog ispitivanja predočila dio iskaza u istrazi u kojem nije rekao da je A.Č. uputio optuženog da ide gore, poslije rafalne pucnjave, pa je svjedok naveo da je točno ono što danas govori, a da mu nije poznato zašto to nije navedeno na zapisniku u istrazi.

Iskaz ovog svjedoka, u pogledu činjenice da je optuženi otišao do oštećenog po gestikulaciji vojnika iz pratnje A.Č., potvrđuje navode svjedoka P.R. da je on čuo kada je vojnik iz pratnje A.Č. poslao optuženog da ide vidjeti u kakvom je stanju oštećeni i je li pokretan i može li ići te da je nakon toga čuo da netko reče „ako nemere, ako krvari dodaj mu još jedan metak“ iz kojih navoda proizlazi i istinitost iskaza svjedoka L.L., da je čuo kako je netko rekao da ga ubije, te istinitost iskaza svjedoka Z.P. da je čuo vojnika koji je bio kod oštećenog kako govori „evo ga neće da ustane“, pa je pitao šta će s njim, a čulo se potom „znaš šta ćeš uraditi“ nakon čega se čuo jedan pucanj, a da je u trenutku pucanja taj vojnik bio udaljen jedno dva metra od oštećenog Ž. pa je svjedok ponovio da je čuo glas kako taj pita „šta ćemo, sad neće, ne može da se uključi u kolonu“ a da je neko rekao „znaš šta ćeš, ubij ga“. Slijedom navedenog prihvatljiv je kao istinit i iskaz svjedoka N.S. da je nakon pucnja optuženi sišao do kolone i rekao ubio sam ga da se ne pati.

Prema iskazu optuženog proizlazi da se u drugom mjesecu 1992. godine vratio iz NJ. u K. i priključio se tadašnjim hrvatskim obrambenim snagama, konkretno vodu u selu O. u kojem je živio gdje je zadužio uniformu i pušku i u sastavu te vojne formacije (voda) držao seoske straže i ostao tri ili četiri dana nakon kritičnog događaja, kada se vraća u NJ. jer mu je žena bila trudna i trebala se poroditi. Konkretnog dana taj vod je bio raspoređen u trgovačkom centru pa su, ne zna od koga dobili njih oko 20 vojnika zadatak da iz tvornice “K.“ u blizini, preuzmu oko 60 zarobljenih S. i vode prema Š., pa su iza ponoći krenuli i nakon jednog dijela puta ih je zaustavio zapovjednik hrvatske vojske koji je imao činove hrvatske vojske te odvojio jedan dio vojnika najmanje šest, među kojima je bio i on da nastave pratiti kolonu. Kolona se kretala normalno u dužini oko 30-60 metara, a on je bio naprijed sa lijeve strane u pravcu kretanja kolone, a ispred njega je bio samo A.Č. Poznao je Ž.Ž. koji je radio u poduzeću do njegovog kao stražar, pa su ponekad i kavu pili. Ž. se kretao u prednjem dijelu kolone sa desne strane i u jednom momentu se odvojio od kolone i počeo bježati u šumu, kada su se čula dva rafala iz automatske puške, sa desne strane kolone pa su dva vojnika iz pratnje otišla prema njemu, nakon čega su se vratili govoreći da je ranjen i da neće da se vrati u kolonu, nakon čega je on pošto ga je poznao otišao prema njemu da vidi što je s njim. Zatekao ga je otprilike na 15 metara od ceste, teren bio u laganom usponu od ceste do mjesta gdje ga je zatekao, pod niskim raslinjem koje još nije prolistalo i nije bila velika šuma. Zatekao je Ž. u polu ležećem položaju, jednom se rukom držao za jednu granu, a vidio je da ima krvi po nogama i da je ranjen, dok u gornjem dijelu nije bilo krvi. Da mu je tada rekao da se podigne i da ide sa ostalima, a on mu se obratio po nadimku P. i rekao mu da neće ići, jer neće da ga zakolju u Š. Dalje navodi da je čuo od kolone, i to od više zarobljenika, da govore „ubij ga ne zajebavaj se gore“, nakon čega ga je probao još jedanput uvjeriti da ide, što on nije htio, pa mu je rekao da legne i ostane tu, nakon čega se okrenuo od njega prema koloni i ispalio jedan hitac u zrak, imao je pušku okrenutu prema zraku, a leđima okrenut od

Ž., te sišao dole a dok je silazio rekao je da je Ž. mrtav i da možemo ići. Tada se kolona digla, jer su svi čučali i nastavila prema Š. Optuženi je naglasio da je to rekao kako bi sve uvjerio da ne bi netko otišao do njega i ubije ga. Tada je već svanulo, vidjelo se. U Š. su zarobljenike predali drugoj komandi, a on prenoćio u Š. kod zeta i sutradan otišao ženi i djeci u Z. Dalje navodi da je ponovno došao iste godine u 7. mjesecu i bio do 11. mjeseca, a prijavio se u T. te bio raspoređen u jedinici u T., a razlog jer bio što je bila k. uprava u tom gradu gdje je mogao vaditi dokumente za inozemstvo, a nije se tada vratio u K. jer je tada K. bio okupiran, a nakon toga je napustio državu i nije se vraćao do 1996. godine, pa se nije raspitivao što je dalje bilo sa Ž. i tek mu je naknadno sestra javila da je za njim raspisao sud u L. tjeralicu i da ga potražuju zbog ubojstva Ž.Ž. pa se samostalno javio policiji gdje mu je određen pritvor. Optuženom je predočen dio iskaza iz istrage sačinjen u Kantonalnom tužiteljstvu Kantona 10 dana 11.10.2013. godine u prisutnosti branitelja sada optuženog I.Č. na okolnost da je u istrazi izjavio da je hitac ispalio u povratku, a da je na glavnom pretresu da je bio okrenut leđima od oštećenog, pa je optuženi objasnio razliku u pogledu predočene činjenice navodeći da je u povratku od Ž. ispalio hitac kad se udaljio metar do dva od njega silazeći prema koloni.

Sud nije prihvatio istinitim iskaz svjedoka - optuženog I.Č. sa glavnog pretresa u kojem je naveo da je razgovarao sa oštećenim Ž., kada mu tada rekao da se podigne i da ide sa ostalima, a on je rekao da neće jer neće da ga zakolju u Š., kada ga je probao još jedanput uvjeriti da ide, što on nije htio, da je rekao oštećenom da legne i ostane tu, a da se on okrenuo od njega prema koloni i ispalio jedan hitac u zrak, da je imao je pušku okrenutu prema zraku i leđima okrenut od Ž. Naime, te navode optuženog nije potvrdio ni jedan ispitan svjedok. Pored toga, iz takvih navoda svjedoka-optuženog proizlazi, da je oštećeni mogao da ide, ali da nije htio iz razloga koje je rekao svjedoku-optuženom, što nije točno s obzirom da iz iskaza vještaka sudske medicine, nedvojbeno proizlazi da oštećeni sa prijelomom sa fragmentima obje kosti noge nikako nije mogao hodati. Iz sadržaja iskaza svjedoka-optuženog ne proizlazi da je on upućivao bilo kakve riječi o stanju ozljede kod oštećenog prema koloni dok se nalazio pored oštećenog.

Suprotno takvim navodima optuženog kao svjedoka, iz iskaza svjedoka Z.P. proizlazi da je čuo vojnika koji je bio kod oštećenog kako govori „Evo ga neće da ustane“, pa je pitao šta će s njim, a čulo se potom „Znaš šta ćeš uraditi“, nakon čega se čuo jedan pucanj i da je u trenutku pucanja taj vojnik bio udaljen jedno dva metra od oštećenog Ž. Svjedok je ponovio da je čuo glas kako taj pita „Šta ćemo, sad neće, ne može da se uključi u kolonu“ i da je neko rekao „Znaš šta ćeš, ubij ga“. Pored toga i svjedok P.R. je izjavio da je A.Č. poslao optuženog da ide vidjeti u kakvom je stanju oštećeni i je li pokretan i može li ići, što prema ocjeni ovog suda, samo po sebi podrazumijeva da će optuženi javiti o stanju zdravlja oštećenog, nakon čega je čuo da netko reče „Ako nemere, ako krvari dodaj mu još jedan metak“. I svjedok L.L. je također čuo kako je netko rekao da ga ubije. Suglasne navode ovih svjedoka optuženi u svom iskazu ne navodi, ali ističe da je čuo kako su zarobljeni, a ne oni vojnici iz pratnje njemu govorili „Ubij ga ne zajebavaj se gore“. Da su zarobljeni to govorili nije potvrdio ni jedan svjedok. Neprihvatljiv je i navod svjedoka-optuženog, da je nakon tih riječi koje su uputili zarobljenici on rekao oštećenom da legne i ostane tu, nakon čega se okrenuo od njega prema koloni i ispalio jedan hitac u zrak kako bi stvorio dojam da je optuženog ubio. Naime, u takvim okolnostima, je nelogično da optuženi ispalio hitac u zrak na poticaj zatvorenika da oštećenog ubije i stvara dojam kod zarobljenika da je oštećeni ubijen, ne navodeći da je taj

dojam htio ostaviti na vojnike u pratnji i ne objašnjavajući kako se takav dojam može uopće ostaviti ako se, kako navodi u iskazu, okrenuo od oštećenog i ispalio hitac u zrak, a da je tada udaljen od kolone oko 10-15 metara i da ga iz kolone jasno vide zatvorenici, kako su opisali u svojim iskazima, posebno svjedoci L.L. i Z.P. Međutim, nitko od ispitanih svjedoka tu činjenicu da je optuženi bio okrenut prema koloni kada je ispalio hitac i da je ispalio u zrak nije potvrdio. Sud nije prihvatio istinitim ni navode optuženog kao svjedoka na glavnom pretresu da ovi iz kolone nisu mogli vidjeti njegovo kretanje prema oštećenom jer je u tom dijelu bilo žbunje. Naime, saslušani svjedoci L.L., N.S. i D.S. te P.R. i J.M. su u svojim iskazima opisujući teren navodili da je na tom dijelu bilo povremeno neko sitno žbunje iza kojeg je bila šuma prema kojoj se oštećeni kretao, ali da se moglo vidjeti kretanje oštećenog, kao i područje na kojem je pao, te kretanje optuženog prema njemu jer je mjesto do kojeg je oštećeni došao prije nego je ranjen pao udaljeno od ceste oko 15 metara, a što su svjedoci opisali u svojim iskazima. Sasvim je razumljivo da svaki od svjedoka, s obzirom na mjesto koje su zauzimali u koloni, nije mogao vidjeti sve detalje, ali su svi opisali ono što su konkretne prilike čuli i vidjeli.

Iz iskaza specijalista sudske medicine, vještaka Ž.K. proizlazi da je na temelju naloga kantonalnog tužitelja obavljena ekshumacija dana 23.10.2014. godine, tijela jedne osobe na lokalitetu lokalnog groblja K., Donje V. u općini K., u vezi sa kojom je sačinio zapisnik o ekshumaciji sa nalazom i mišljenjem, uz fotodokumentaciju, za koju će se osobu izvršiti identifikacija i ustanoviti da se radi o oštećenom Ž.Ž. Posmrtni ostaci su prebačeni u Zavod za sudsku medicinu RS u B., gdje su forenzički obrađeni u svrhu postojanja eventualnih ozljeda te određivanja neposrednog uzroka smrti. Vještak je napomenuo da su posmrtni ostaci ranije već jednom ekshumirani i na ovom mjestu po drugi put sahranjeni, da su bili u jednom lošem raspadnutom sanduku u kojem se nalazio još jedan sanduk u jako lošem stanju. Posmrtni ostaci su bili skeletizirani sa ostacima blata i zemlje, bili su dolje, a preko toga su složeni ostacima garderobe i obuće. O tijeku forenzičko antropološke analize je sačinjen zapisnik iz kojeg proizlazi da su sve kosti dovedene u odgovarajuću anatomska poziciju, da se radi o dobro očuvanom skeletu muške osobe kod koje su prisutne samo djelomično kosti osnovice i krova lubanje, kao i fragmenti kostiju prednjeg dijela lubanje. Pregledom kostiju glave da su uočeni znaci perimortalnog (u trenutku smrti) ozljeđivanja koji se manifestiraju kao višestruki prelomi, osnovice i krova lubanje, a koji ukazuju na mogućnost nastanka djelovanjem ispaljenog projektila. Pored toga da su sigurni znaci perimortalnog ozljeđivanja višestruki prijelom obje kosti desne potkoljenice u gornjoj trećini pri čemu nedostaju pojedini koštani fragmenti. Slijedom navedenog vještak je izveo zaključak da je moguće sa velikom pouzdanošću ustanoviti neposredni uzrok smrti koji je vezan za ozljede glave, koje su sasvim izvjesno bile praćene razaranjem mozga, a do takvih ozljeda kostiju lubanje da je moguće doći djelovanjem projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja, te da su prelomi na desnoj nozi također mogli nastati na isti način.

Na glavnom pretresu vještak je u vezi sa prijelomom kostiju potkoljenice objasnio da se žrtva s takvom ozljedom potkoljenice mogla kretati ali vrlo teško i vrlo kratko. Za nađenu fragmentaciju kostiju osnovice i krova lubanje pri čemu veći dio kostiju lubanje nedostaje, vještak je objasnio da ovakva fragmentacija može nastati djelovanjem jednog ili više ispaljenih projektila ali da to nije jedini mogući način nastanka, jer ovakva fragmentacija može nastati djelovanjem tupe mehaničke sile, ali su ove ozljede prouzročile smrt. Na temelju oštećenja kostiju glave ne može se točno odrediti uzrok nastanka tih oštećenja jer se radi o

kosturu kojem nedostaju potpuno fragmenti potiljačnog dijela, slijepočnih dijelova, donji dijelovi tjemenih predjela i kosti baze lubanje na kojima leži mozak.

Iz iskaza navedenog vještaka sudske medicine proizlazi da su fragmentirani upravo dijelovi kostiju oštećenog, za koje optužba tvrdi da su pogođeni hicima, i to prije svega kosti noge prilikom ranjavanja optuženog i kosti glave prilikom ispaljivanja hica u glavu perimortalno. Pored toga iz iskaza navedenog vještaka proizlazi da on svojim nalazom i mišljenjem nije isključio nastanak takve fragmentacije djelovanjem jednog ili više ispaljenih projektila. Također iz iskaza navedenog vještaka proizlazi da je isključeno kretanje oštećenog sa utvrđenim prijelomom kostiju sa navedenom fragmentacijom, te da na drugim kostima skeleta nije bilo znakova ozljeđivanja.

Pomenuto vještačenje ovaj sud je u cijelosti prihvatio kao stručno i objektivno, jer je provedeno uz primjenu odgovarajućih stručnih i naučnih metoda koje ničim nisu dovedene u pitanje, kao ni kompetentnost i kredibilitet samog vještaka, a niti su stranke i braniteljica prigovarali nalazu i mišljenju ovog vještaka u bilo kojem dijelu.

Iz iskaza svjedoka S.Ž. proizlazi da je svjedok sin Ž.Ž. koji je s majkom i dvije sestre otišao u S... .... godine. Ne zna je li otac bio pripadnik teritorijalne obrane ali dok je on bio otac, mu nije zadužio oružje. Prije rata otac je zadnje tri četiri godine radio na pilani, odvezio je piljevinu traktorom i radio je od 7 do 15 ili od 15 do 23 sata. Od Z.P. je čuo da mu je otac ubijen u mjestu S., a ubijen je na taj način što se izdvojio iz kolone, da je tom prigodom od osoba koje su sprovodile kolonu pucano u njegovu pravcu, čuo se jauk pa je svjedok pretpostavio da je Ž. pao, da je ranjen. Prema njemu je otišao I.Č., prišao mu je, čuli su se glasovi i nakon toga dva pucnja. Nakon toga I. se vratio i rekao je „gotovo je“ i krenuli su dalje. Prilikom razmjene leša, izvršena je identifikacija na temelju odjeće, jer je tijelo bilo raspadnuto a razmjena je bila u sedmom ili osmom mjesecu 1993. godine. Iako je svjedok na glavnoj raspravi iskazao da mu je rečeno da po odlasku optuženog prema njegovom ocu da su se čula dva pucnja, a tijekom istrage je iskazao da je jedan pucanj, koja razlika nije od presudnog značaja, sud je prihvatio iskaz iz istrage budući da je iz iskaza više svjedoka očevidaca sud utvrdio da je ispaljen jedan hitac.

Iz iskaza svjedoka C.Ž. proizlazi da mu je Ž.Ž. stric. Saznao je da mu je stric zarobljen 7.4.1992. godine negdje oko S. Z.P. mu je rekao da je Ž. i ubijen, ali o detaljima nisu razgovarali i nije mu rekao da ga je optuženi ubio. Nadalje navodi da je išao na razmjenu leša u ljeto 1993. godine prilikom koje je razmjene identificirao Ž.Ž.. O smrti strica čuo je od ljudi u koloni da mu je optuženik ubio strica. Iskaze ovih svjedoka S. i C.Ž. sud je prihvatio istinitim u pogledu identifikacije tijela oštećenog i njihovih navoda u pogledu načina na koji im je prepričano kako je oštećeni Ž.Ž. lišen života i u tom dijelu su suglasni sa iskazima svjedoka Z.P.

Iskaze svjedoka J.M., V.B., I.R. i A.T. u pogledu činjenica koje se odnose na period prije odvajanja Ž.Ž. iz kolone, sud je prihvatio istinitim jer su suglasni sa iskazima svjedoka, Z.P., L.L., N.S., P.R. i D.S., a ti su iskazi u tom dijelu potvrđeni dijelom iskaza optuženog koje obrana nije dovodila u pitanje. Ostale dijelove iskaza navedenih svjedoka sud nije posebno cijenio jer se ne odnose na bilo koju činjenicu koja se odnosi na period nakon rafalnog pucanja iz kolone u pravcu oštećenog Ž.Ž.. To se odnosi i na sadržaj iskaza svjedoka A.Č. i

D.Č., do perioda prije odvajanja Ž.Ž. iz kolone. U ostalom dijelu iskaza ovi svjedoci su iznosili činjenice koje se odnose na sadržaj poznanstva optuženog i oštećenog od ranije i prije sukoba, koje nisu osporene, ali koje ne dovode u pitanje učinjene radnje optuženog konkretne prilike.

Budući da je ovaj sud utvrdio da je optuženi radnju učinjenja poduzeo prema civilnoj osobi koja nije sudjelovala u oružanom sukobu, u vrijeme dok je kao vojnik HVO sudjelovao u sprovođenju kolone osoba srpske nacionalnosti, ovaj sud nalazi da je ta radnja optuženog I.Č. bile u vezi sa postojećim oružanim sukobom, da je optuženi bio svjestan postojanja oružanog sukoba i svih okolnosti konkretne prilike te da je pucanjem iz poluautomatske puške u oštećenog bio svjestan da će ga lišiti života što je i htio, pa je time pri učinjenju kaznenog djela postupio sa direktnim umišljajem.

S obzirom da je optuženi I.Č. za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, kršeći odredbu članka 3. stavka 1 točka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, prilikom sprovođenja kolone zarobljenih pripadnika Teritorijalne odbrane i civila srpske nacionalnosti iz K. u Š., ubio civila Ž.Ž., on je svojom radnjom ostvario obilježja kaznenog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 144. preuzetog KZ SFRJ, te ga je sud za to kazneno djelo i oglasio krivim.

Pri odmjeravanju kazne optuženom I.Č. za djelo za koje je oglašen krivim ovom presudom, sud je, u skladu sa članom 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, imajući u vidu svrhu kažnjavanja, uzeo u obzir sve okolnosti koje su od značaja za odmjeravanje kazne. Kao olakšavajuću okolnost sud je optuženom cijenio njegovu životnu dob u vrijeme učinjenja djela. Naime, optuženi je u to vrijeme imao nepunih 29 godina, što znači da se radi o relativno mladoj obiteljskoj osobi, da je porodičan i da ima dvoje djece, te da ranije nije osuđivan, dok otežavajućih okolnosti sud nije našao. Stoga je ovaj sud, uz primjenu odredaba članka 41. stavak 1. preuzetog KZ SFRJ, optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina. Sud nalazi da je izrečena kazna srazmjerna težini učinjenog kaznenog djela i stupnju krivnje optuženog, te da će se njome moći ostvariti ciljevi specijalne i generalne prevencije kaznenih djela.

S obzirom da se optuženi I.Č. nalazio u pritvoru od 11.10.2013. godine do 14.10.2013. godine, ovaj sud mu je temeljem članka 50. stavak 1. preuzetog Kaznenog zakona SFRJ u izrečenu kaznu zatvora uračunao vrijeme provedeno u pritvoru.

Temeljem članka 212. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine obitelj oštećenog Ž.Ž., sa imovinsko pravnim zahtjevom su upućeni da istog ostvaruju u parničnom postupku, budući da taj zahtjev nije preciziran ni jasno opredijeljen tijekom ovog kaznenog postupka jer nema dovoljno podataka da se u kaznenom postupku o tom zahtjevu odluči.

Temeljem članka 202. stavak 4. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, optuženi je oslobođen u cjelini dužnosti da naknadi troškove kaznenog postupka, jer sud nalazi da bi, prema imovnom stanju optuženog u spisu predmeta, njihovim plaćanjem bilo dovedeno u pitanje izdržavanje obitelji optuženog, pa troškovi koji se odnose na prvostupanjski postupak i postupak odlučivanja o žalbama protiv prvostupanjske presude

padaju na teret proračunskih sredstava prvostupanjskog suda, dok ostali troškovi kaznenog postupka koji se odnose na pretres pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine padaju na teret proračunskih sredstava tog suda.

Zapisničar  
Mevlida Šeta,s.r.

Predsjednica vijeća  
Ismeta Mujanović,s.r.

POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba trećestupanjskom vijeću Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine u roku od petnaest dana od dana prijema prepisa presude. Žalba se podnosi u tri primjerka. Oštećeni žalbu mogu izjaviti zbog odluka o troškovima kaznenog postupka i imovinskopravnom zahtjevu.